

трибуна АРСЕНАЛ

Приемник на в. "Заводска трибуна"
Издание на "Арсенал" АД

на стр.

7

Николай Ибушев:
„Арсенал“ е съдбата ми

5 октомври 2012 г. • година I I • брой 40

ЧЕСТИТ ПРАЗНИК, СКЪПИ АРСЕНАЛЦИ

134 ГОДИНИ

Приемете нашата благодарност за трудолюбието, всеотдайността, лоялността и съвестното отношение към задачите, които стоят пред всички нас. Поздравяваме ви за мъдростта, енергията и волята да се изправяте пред предизвикателствата в името на „Арсенал“! Големите хора се познават в трудните времена! С признателност за даденото и с надежда в бъдещето, пожелаваме на всеки от вас и вашите семейства здраве, радост и благополучие!

Съвет на директорите на „Арсенал“ АД

Уважаеми г-н Ибушев,
Уважаеми арсеналци,

Приемете моите най-сърдечни поздравления по случай Вашия празник – Деня на машиностроителя.

Повече от 10 години работих за спокойствието и бъдещето на арсеналските работници и служители, правейки заедно с ръководния екип на дружеството социална политика, която в днешното кризисно време няма аналог в България и света. Грижата за децата на

Вашиите работници и днес е първа грижа на ръководството на „Арсенал“, за което аз изказвам личната си благодарност и адмирациите си като кмет на община Казанлък.

„Арсенал“ АД не само е най-голямото предприятие в общината. То е емблема на нашата индустрия, на развитието на машиностроенето и специалното производство, на иновациите, на професионализма и креативността на целия екип от ръководители, специалисти и работници.

Пожелавам на всички здраве, увереност и самочувствие, защото „Арсенал“ означава стабилност, успехи и респект.

Честит празник!

ГАЛИНА СТОЯНОВА
Кмет на община Казанлък

ЧЕСТИТ ПРАЗНИК!

Уважаеми машиностроители,
колеги и приятели от „Арсенал“!

В началото на месец октомври се отбелязва професионалният празник на машиностроителя, а така също и празникът на вашето предприятие, на вашия „Арсенал“.

И, както повелява традицията, наред с празника, се прави и равностметка.

А тя е, че въпреки тежките години, беди и несгоди, които преживяхте, с общата воля и енергия на работници, специалисти и ръководители вие успяхте да се справите с предизвикателствата на днешното време и успяхте да съхраните и развиете своето предприятие.

Бъдете живи и здрави! Влагайте душа и сърце в това, което творите, и знайте, че всеки от вас е част от постигнатите успехи на „Арсенал“!

Поздрави на всички!

Асен Асенов
Председател НСФ "Метал Електро"

Честит празник, арсеналци!

Честит Ден на машиностроителя,
Честита 134-та годишнина!

Малко фирми в България могат да се похвалят с такава дълга и богата история. Факт, който ни кара да бъдем горди с постигнатото през годините, факт даващ ни увереността, че можем да се справяме с трудни задачи и в същото време изисква отговорност да сме добри във всичко, което правим.

От името на ФСО на КТ „Подкрепа“ пожелавам на целия колектив много здраве - лично и в семействата, бодрост и оптимизъм, а за празничния ден - много настроение!

Председател ФСО КТ
„Подкрепа“
„Арсенал“ АД

Любомир Лалев

Честит празник!

Арсеналци, бъдете горди с постигнатите успехи и съхранете надежда за нови върхове!
Бъдете живи и здрави!

СК на КНСБ „Арсенал“ АД
Председател Атанас Бозов

Честит професионален празник!
Пожелавам ви здраве, лично и фирмено дълголетие!
И много късмет!

Във времена на тежки икономически кризи, като сегашната, е необходимо още нещо, за да бъдете спокойни и да живеете достойно. Нужни са професионална солидарност и социален мир, за да отстоявате своите интереси, свързани със сигурността на работата, доброто заплащане и израстването

ви като специалисти. За отстояването на тези интереси, освен мениджмънта, отговорност носят и синдикатите. На тях желая кураж и мъдрост, успешни преговори и отговорно партниране. Използвайте целия авторитет на КНСБ и заводската организация, за да не допуснете институции и групи с корисни намерения да дестабилизируют „Арсенал“. Работещите предприятия в българската промишленост днес не са много, което още повече повишава цената на производствените и технологичните постижения на арсеналци!

Искрено ваш:
Проф. **Кръстьо Петков**,
основател и първи председател на КНСБ
Брюксел - Киев, 1 октомври, 2012 г.

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запрянов, Цветан Шиков, Добрин Драгнев.

Редколегия: Деляна Бобева - гл. редактор, Диана Нейчева, Мария Рашкова, Първолета Петкова, Мария Пискова, Миран Маденджиян, Венко Юнаков. Със съдействието на КНСБ и КТ "Подкрепа" в "Арсенал" АД.

Инженер Хари Симеонов:

СИЛАТА НА МАШИНОСТРОЕНЕТО Е В РЪЦЕТЕ НА АРСЕНАЛЦИ

Всяка година за срещата на арсеналските ветерани в навечерието на Деня на машиностроителя един заслужил машиностроител, с национален принос към развитието на този индустриален отрасъл у нас, се връща в Казанлък и Дома на културата „Арсенал“ като в роден дом. В случая, не говорим за метафора – връщането у дома е на сто процента. Мястото на ветеранската среща – ресторант „Капитал“, е мястото на родната къща на Хари Симеонов – най-чаканият и любим гост на септемврийските арсеналски срещи, чиято достолепна възраст – вече над 80, никак не пречи на пристигането му в Казанлък от Пловдив.

„Ние сме заедно с вас, делим с вас дни и нощи! Заедно арсеналци могат.“ Може би точно тези думи, казани от инж. Харитон Симеонов на 16-тата среща на ветераните-машиностроители, отключват онази тайна, която прави арсеналци през годините различни, силни и успяващи – усещането за голямото семейство „Арсенал“: подкрепата между приятели, вярата, че тук никога не си сам – нито в професионалните предизвикателства, нито в личните си болки.

Арсеналци помнят инж. Хари Симеонов като главен технолог на Завод 5 – сърцето на машиностроенето на казанлъшката оръжейница. Професионалистите от цялата страна в годините на индустриалния български бум в 70-те и 80-те години на 20-ти век познават инж. Хари Симеонов като основател – проектант на Карловския тракторен завод и основател на Завода за дървообработващи машини в Пловдив. Професията после го праща в Куба, където в Института по проектиране в Хавана проектира механични цехове. Натрупал опит в строителството на машиностроителни цехове и заводи, инж. Хари Симеонов се връща в България – в „Мащпроект“ – Пловдив. Но първите професионални успехи за него, както и за мнозина български специалисти в бранша, идват именно в казанлъшкия „Арсенал“. Тук младият машинен инженер идва през 1960-та след завършването на МЕИ – София и опит в столични заводи. Идва по партийно поръчение – местят го от престижния софийски завод „6-ти септември“ под заплахата, че ако откаже, ще изключат баща му от БКП. Навремето подобни „мотиви“ за избор на работно място са честа практика. Инж. Симеонов отдавна е преживял прощаването със столицата и никак не съжелява за нищо от живота си след това.

Бъдещият основател на заводи, завършил казанлъшкия механотехникум, не влиза веднага във ВУЗ. Затова, докато го приемат, работи в софийския Завод 12, впуска се и в други занимания – изкушен е от журналистиката и редактира вестника. „Отдавах се и на обществени занимания...“. Но

Партията го връща в Казанлък

Първо го пращат в Промкомбината, където се прави какво ли не. Работниците са пръснати по 40 вида дейности. Инж. Симеонов се захваща с емайлираните печки и пресовите изделия за производството на детски играчки. После вдига строителството на обновената казанлъшка фабрика „Кремона“ – единственото предприятие у нас за щрайхови музикални инструменти, която се

премества от района под гарата на новата площадка, където е и днес.

В „Арсенал“ инж. Хари Симеонов в началото на 60-те години се заема със строителството на новата площадка на Завод 5. Строят го заедно със специалисти – конструктори от СССР. За инженер Симеонов помощта на съветските специалисти за раз-

че и сега, въпреки липсата на кадри, не е невъзможно да се изградят нови машиностроители. Въпросът за кадрите винаги е бил много важен, показва практиката на опитния машиностроител. В началото безкрайно важна е квалификацията на възпитаниците на казанлъшкия механотехникум, днес – Професионална гимназия „Иван Хаджиенов“. Те

ла само с едно: „Момчета, ще работим тая нощ!“, спомня си още тогавашният шеф на Технологичния отдел, който от позицията на днешния ден спонтанно пита: „Вие представяте ли си?!... Никой и никога не е бил заплашван, за да се върне на работа след свирката за края на работния ден...“.

Освен спомените за доброта и солидарността на хо-

се лично инж. Симеонов.

За началото, обаче, освен хората, е нужна и техника. При основаването на Завод 5, най-напред нямало машини. Официалната документация за техниката идвала най-често от СССР, но имало и практика на закупуване със скъпа валута на машини, които били разглобявани, за да се проучи как са направени, че и ние после да си сглобим такива. Хората полагали началото с вярата в една кауза: „Да си укрепим завода! Дори, ако трябва да поемем риск!“.

Преживял времето на началото, когато бърчварите от Зеления мост и майсторите от Обушарската улица стават истински машиностроители, време, в което решаващ е именно ентузиазмът, Хари Симеонов не се съмнява, че възвръщането на машиностроителната слава на „Арсенал“ днес не е невъзможна мечта. „В психиката и в ръцете на хората е с общи усилия да се върне силата на машиностроителното производство“, вярва 81-годишният инженер. Допълнително вяра му дава и спокойствието от пълнотата на живота му, изказано просто, защото е истинско: „Много съм доволен от целия си живот.“ Основоположник в българското машиностроене, баща, заедно със съпругата Екатерина, на двама сина – инженер и лекар-хирург, наследникът на одринския си пращядо, по арменска фамилия – Мектопчиян, отново казва: „Гордея се с децата си!“. И отново потвърждава: „И сега съм доволен!“. Показват го и топлата усмивка, и огънчетата в очите, споделени с дълго чакали поредната среща приятели – казанлъшки машиностроители: Янко Ортакийски, поел казанлъшкото ДСО „Хидравлика“ след първите си стъпки в „Арсенал“, дългогодишният директор на Завод 5 – Марко Маринов, инж. Неделчо Братоев, зам.-директорът Тодор Калайджиев... Все професионалисти, които имат пълното право да празнуват отново Деня на машиностроителя в първата седмица и на този арсеналски октомври.

Диана Нейчева

Хари Симеонов (вдясно)
с Янко Ортакийски

витието на българската индустрия е решаваща и безценна.

Разгръщането на дейността на Завод 5 пред очите на инженер Симеонов е нова пътека в производствената дейност на „Арсенал“ – от тясната специализация във военното производство казанлъшкото предприятие тръгва към гражданското производство. „Учихме работниците как да работят. Учихме ги на място, в производството, направихме курсове за машиностроители, на които дойдоха готвачи, дърводелци, общари, бърчвари...“, спомня си първите стъпки на истинското машиностроене в Казанлък инж. Симеонов, който затова вярва,

полагат началото на Технологичния отдел на новия Завод 5, който събира 70 души машиностроители. По души машиностроители, поет от инж. Хари Симеонов. Състезание, което ражда истинско приятелство, поддържано и днес. Връзката с „Арсенал“ е жива и отговорът за инж. Симеонов не подлежи на съмнение: „Обичам си колектива! Мили са ми.“ „Навремето нямаше този антагонизъм между хората, който виждаме в днешно време“, спомня си още ветеранът-машиностроител. По това време началниците връщали хората на работа обратно от порта-

рата отпреди 40 - 50 години, инж. Хари Симеонов има и отлични професионални впечатления от работата си с директора Васил Тюркеджиев, както и със Стефан Дамянов.

Директорите помагали не само с решаването на професионални задачи, но и в политиката за привличане на добри кадри. За Хари Симеонов важното в привличането на истинските професионалисти – било то работници или ръководен състав, е не просто да им се предложи работа по професията, но и социално да бъде осигурено семейството. „Съпругата – на работа в завода, децата – приети в детската градина“, е формулата, довела много отлични кадри в „Арсенал“, убеждава

РЪСТЪТ НА МИНИМАЛНАТА ЗАПЛАТА ПРАЩА ОЩЕ ФИРМИ В СИВИЯ СЕКТОР

74% от работодателите у нас считат, че ръст на МРЗ увеличава безработицата

Само 5,6% от работодателите в България приемат идеята за увеличаване на минималната работна заплата, но, ако това все пак стане официално, то те ще я осъществят със съкращения на персонала, а 14,3% не биха уволнили никого.

Това става ясно от експресно проучване на Българската търговско-промишлена палата, направено по повод внесен от народния представител и лидер на партия „Атака“ Волен Сидеров Законопроект за изменение и допълнение на Кодекса на труда по отношение на минималната работна заплата. Основната теза в неговите предложения е за администриране на минималната работна заплата в България от Министерския съвет.

Около 70% от работодателите не са съгласни с повишаването на минималното трудово възнаграждение, показва още проучването. В него работещите се разделят почти по равно в мнението си дали увеличението на МРЗ трябва да е обвързано със съкращения: 51,22% се обявяват „за“ намаляването на персонала. На въпроса към работодателите: „Ако има административно увеличение на минималната работна заплата, готови ли сте да увеличите пропорционално заплатите на всички служители“, едва 10,4% отговорят положително. Останалите са против. При работещите мненията в процентно съотношение по този въпрос са обратни. Около 40% от работодателите са на мнение, че ако се повишат заплатите, ще се увеличи безработицата, а над 53% смятат, че ще има преминаване на фирми от официалната икономика към неформалната.

На практика повишаването на минимал-

ната работна заплата ще натовари бизнеса допълнително, което ще наложи предприемането на мерки за неговото компенсиране.

Констатацията е в противовес на

нопроекта, тъй като „работната заплата не е социална помощ, а финансова равностойност за положен труд“. Становището на работодателите в България е, че

обявените и затвърдени през изминалите дни намерения на правителството да увеличи минималната работна заплата с 20 лева от началото на следващата година и с 10% пенсиите в навечерието на изборите догодина.

От БТПП в разпространено специално становище заявиха, че категорично не подкрепят Зако-

„поради тези съображения МРЗ в България следва да бъде определена на база икономическите предпоставки в страната, определящи финансовата равностойност на положения труд“.

По данни на Евростат за 2011 г. България е на последно място сред държавите от ЕС по Брутен вътрешен продукт /БВП/ на гла-

ва от населението в стандарти на покупателна способност, при съотношение 45 на 100 в полза на останалите страни-членки на ЕС.

Официалната статистика у нас, потвърдена и от данните на Евростат, сочи, че и през второто тримесечие на 2012 г. в България се запазва изпреварващата тенденция в увеличението на работната заплата, в сравнение с другите държави от ЕС. Страната ни е на второ място по ръст на заплати: с 5,9% се увеличават възнагражденията за 1 отработен час през второто тримесечие на 2012 г. спрямо второто тримесечие на 2011 г., при средното им нарастване от 1,9% в ЕС. Следователно, икономическите резултати показват, че финансовата равностойност на труда (в т. ч. и на най-нискоквалифицирания труд, за който се получава МРЗ), не е пропорционална на производителността, респективно на ръста на БВП. Казано иначе - получаваме повече, отколкото би следвало. И всичко това - на фона на продължаващата негативна тенденция за заетостта. По данни на Евростат за второто тримесечие на 2012 г. България е на първо място по най-голям спад на заетостта - с 1,3% спрямо предходното тримесечие.

Деляна Бобева

КНСБ ЗАПОЧНА „БЪДИ ИНФО“

КНСБ започна национална кампания по информиране и консултиране под надслов „Бъди инфо“. Инициативата се провежда в партньорство с Българската стопанска камара.

Мисията на кампанията е в рамките на 5 месеца да бъдат обучени минимум 20 000 работници и служители. Участниците в кампанията ще проведат срещи и дискусии по въпросите на информирането и консултирането, на които ще бъде предоставена информация как трудещите се

могат да използват това свое право в предприятието си.

„Бъди инфо“ си поставя следните основни задачи: подпомагане на работниците и служителите, изправени пред предизвикателствата на съвременния пазар на труда в България; подкрепа и развитие на ефективния диалог с работниците и служителите за опазване на основните им права, включително и правото на информиране и консултиране.

По време на кампанията работниците и служителите ще имат възможност да получат информация за различни услуги, които КНСБ предоставя за своите членове - „Застраховка срещу безработица“, Фонд за финансово обезпечаване и адвокатска защита в случай на безработица и др.

Повече информация за кампанията - в сайта на КНСБ.

ТА

В ИЗТОЧНОТО ЩЕ ИМА НОВА ЦЪРКВА

Нов православен храм ще се изгражда в Казанлък. Това е решение от последното заседание на Общинския съвет на Казанлък.

Новият храм ще носи името на Света Петка Българска, ще е на площ от 747 кв. м., в близост до бл. 20 в квартала, а за градежа му ще са нужни около 2 милиона лева. Председател на Настоятелството на бъдещия храм е свещеник Иван Низамов от гр. Шипка.

Междувременно, по време на пътуваща пресконференция на кмета на община Казанлък

Галина Стоянова, бяха показани текущи ремонтни дейности в още три православни храма в Казанлък, изпълнявани със средства от местния бюджет: препокриване със старобългарски керемиди на покрива на храм „Св. Троица“, премахване на старата настилка и полагане на нова в двора на храм „Св. Йоан Предтеча“ и храм „Успение на Св. Богородица“. Общата стойност на ремонтите е 13 161 лв. без ДДС. Наскоро с нови витражи в олтарата се сдобиха храм „Св. пророк Илия“ в кв. „Кулата“. Средствата - 8300 лв., са осигурени също от общината.

Деляна Бобева

Обръщение на кмета на община Казанлък

Уважаеми съграждани,

Във връзка с продължителното засушаване, намаления дебит на водоизточниците, захранващи водопроводната система в община Казанлък, увеличената консумация на вода и с цел да се избегне въвеждането на режим на водоподаването, ви призовавам да се ограничи ползването на питейна вода в следните случаи: поливане на частни дворни места и зелени площи; миене на моторни превозни средства; пране на килими; миене на тротоари, улици, общи пространства в жилищни и обществени сгради и пред тях.

Моля жителите на община Казанлък да ползват пестеливо и разумно водата от водопроводната мрежа основно за питейно-битови нужди. С общите усилия на всички нас - граждани и институциите, няма да се налага въвеждането на воден режим и ще имаме достатъчно количество питейна вода.

Благодаря Ви за разбирането!

ГАЛИНА СТОЯНОВА
Кмет на община Казанлък

АЛЕЯ НА

Стефка Стоянова Белчева
Р-л направление продажби

Христо Добрев Смилов
Р-л звено полигони 0/168

Дора Георгиева Стефанова
Р-л звено СУК 0/620

Красимир Андреев Папазов
Р-л отдел БЗР 0/140

Станка Иванова Костова
И-к лаборатория завод 3 0/166

Николай Серафимов Шишков
Р-л звено 0/593

Яни Желязков Янев
Системен администратор

Анна Ванчева Минева
Р-л звено 0/240

Нина Христова Петрова
Икономист-организация на труда 0/340

Пенчо Матеев Маджаров
Технолог БРВ-Б 0/424

Иванка Георгиева Василева
Счетоводител 0/310

Динко Желязков Кюмюрев
Директор завод 1

Гено Иванов Петров
И-к цех 1/160

Милена Дончева Донева
Р-л участък 1/141

Йордан Минков Кокаланов
И-к цех 1/150

Владимир Иванов Матанов
Р-л участък 1/251

Христо Киров Христов
Настройчик на ММ с ЦПУ 1/130

Петър Минчев Минева
Прогр.-софтуер.приложения 1/104

Иван Дойчинов Гамов
Електрончик 1/190

Дамян Тотев Шопов
Настройчик ММ 1/111

Галин Стефанов Грозев
Стругар 1/220

Радослав Петков Келешков
Стругар 1/242

Йордан Димитров Патриков
Шлосер 1/111

Живко Спасов Попов
Зам.Директор зав.2 2/101

Христо Дечков Христов
Началник цех 2/160

Иван Стефанов Насев
И-к смяна 2/190

СЛАВАТА 2012

Светлана Христова Ганина
Окачествител 2/110

Лариса Владимировна Семерджиева
Монтажник изд. от метал 2/130

Мария Стоянова Тенева
Монтажник изд. от метал 2/150

Стоян Костадинов Дачов
Зам.Директор ПВ-зав.3

Бонка Рашева Иванова
Монтажник изд. от метал 3/130

Сълзица Василева Колева
Монтажник изд. от метал 3/150

Димитър Недялков Михайлов
Р-л звено 4/103

Тотка Иванова Ангелова
И-к смяна 4/130

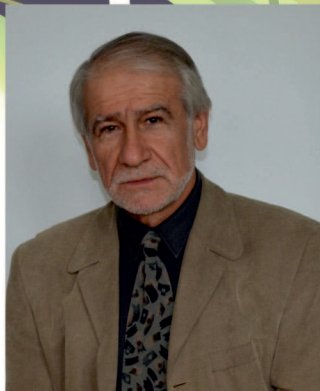
Галина Генчева Ганчева
Окачествител 4/110

Галина Момчилова Кастильо
Апаратчик-взривоопасни пр-ва 4/130

Минчо Русенов Минчев
Инженер конструктор 5/170

Петър Кирилов Щиряков
Директор завод 5

Марко Колев Марков
Монтьор металообаб. машини 5/142

Христо Мянков Христов
Началник цех 5/510

Румен Маноилов Рашев
Моделчик 5/433

Иван Дянков Загорчев
Началник цех 6/120

Светлана Иванова Миткова
Р-л звено конструктори 6/104

Светослав Пенчев Пенчев
Електроерозийчик 6/120

Теодоси Дончев Димитров
Монтьор металообаб.машини 5/234

Христо Илиев Христов
Монтьор 12/130

Мария Иванова Пенчева
Апаратчик пр-во на състави 4/150

Иванка Петрова Димитрова
Организатор вътр. и външно коопериране 5/603

Зина Златкова Трифонова
Р-л отдел "Икономически" 5/340

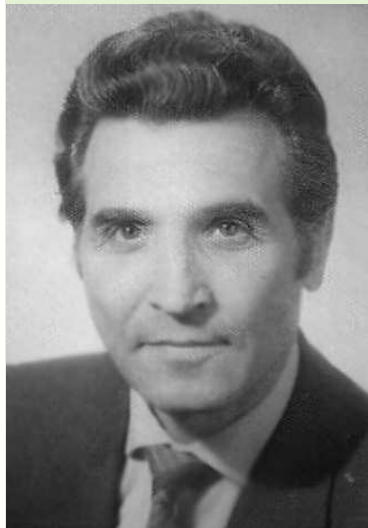
Иван Иванов Гяуров
Шлосер 6/130

Иван Станчев Станчев
Р-л отдел Технологичен 5/180

ЕХО ОТ СТРАНИЦИТЕ НА „Трибуна Арсенал“

Ветеранът **Неделчо Братоев** - зам.-директор по техническите въпроси на "Арсенал" до 1988 година

"Арсенал" ми даде удовлетворението от работата и професионализма. Тази фирма продължава да поддържа самочувствието на казанлъчани".

Пенка Койчева - инспектор по пенсиониране

"Арсенал" е моят дом, моят живот."

Веселина Дервишева - ветеран - гл. редактор на вестник "Заводска трибуна"

"За мен "Арсенал" е като едно пристанище - винаги ще те приюти, само защото някога си бил част от него. Имам усещането, че тази страница, арсеналската, е жива, не съм я затворила. Човек винаги се връща при първоизвора. "Арсенал" е невероятна школа. Ако научиш добре урока си там, ставаш дялан камък. Отвсякъде те искат. Тази фирма ми даде много и ще ми липсва винаги".

Инж. **Петър Щирянов** - директор на Завод 5

"В „Арсенал“ са всички те ми важни срещи и хора в живота. Дойдох тук на 15 години, сам, с един куфар и останах... досега. Просто тук се случи животът ми."

Таня Козарева - оператор ЦПУ - Завод 5, цех 510

"Арсенал" е повече от дом. Тук прекарваме по-голямата част от деня, вкъщи се прибираме само за спане. Тук се чувствам добре. Хубаво е, че се правят опити да се запазят традициите в "Арсенал" - с танцовия състав, с футболния отбор за младежи, с вестника дори. "Арсенал" значи много за Казанлък".

Деница Славчева - оканчивател, Завод 2

"Тук хората ми харесват. Усмивките им са безценни. Не мога да си представя времето, в което един ден ще се събудя и няма да тръгна за работа".

Минчо Димитров - фрезист Завод 1, цех 130

"Най-хубавото ми е работата. Ако няма работа, ми е трудно. Сраснал съм се с "Арсенал". С хората тук взаимно се уважаваме".

Христо Стоянов - ансамбъл "Арсенал"

"Ансамбъл „Арсенал“ - другото име на България в Япония и по света - вече почти 4 десетилетия."

Инж. **Богдана Кънчева** - началник цех 130, Завод 4

"Животът ми мина тук. "Арсенал" е школа. Тук преминаваш през всичко, научаваш много неща, различни производства. Ако не е "Арсенал", къде ще отидат хората? Всички ние носим отговорност за това дали ще имаме работа и повече поръчки. Отговорността към качеството на работата е най-важна."

Гергана Мортеева - ветеран, началник цех Учебен - "Арсенал" АД

"Цялото ми семейство бяха арсеналци. Считам, че камъкът си тежи на мястото. Хубаво е, че и днешното ръководство на фирмата има идея за система за професионална подготовка на кадрите за реалните условия на труд. В "Арсенал" бяха най-прекрасните ми години".

Снежанка Петрова - Завод 4, цех 140

"Не бих заменила "Арсенал" с малка частна фирма, където работникът е сякаш без права. Тук ми харесва. Три пъти съм се връщала в "Арсенал".

инж. **Теменужка Попова** - патентен специалист в "Арсенал", единственият в района

"Арсенал" за мен е болка. Не мога да го оставя. Да кажа: стига толкова, тръгвам си. Полученото доверие задължава, не обичаш ли работата си, се пречупваш".

Иван Иванов - ветеран, 11 години генерален директор на "Арсенал" АД

"Арсенал" е много повече от част от живота ми. Това е така заради безценните уроци, научени във фабриката. И заради невероятните хора, с които ме е срещнала съдбата."

Христо Митев - ветеран, профсъюзен деятел

"Арсенал" си остава моят дом. Той е ковачница на кадри. И сега ръководството се стреми да работи с квалифицирани работници и специалисти, дава се възможност да научиш много за професията, ако искаш. Тук правехме саркофага за Георги Димитров. Подменяше се цялостно през няколко години. Целият беше от неръждавейка. В края на 70-те години възложиха тази задача изцяло на Завод 5."

инж. **Бончо Сарафов** - ветеран, арсеналец, ЕИЦ, бивш кмет на Казанлък

"Щастлив съм, че опазихме "Арсенал" от разрухата".

Николай Ибушев:

“АРСЕНАЛ” Е СЪДБАТА МИ

- Детската Ви мечта?

- Да стана инженер по електроника.

- Любимата Ви играчка пистолет ли е била?

- Не. Любимата ми играчка беше корабче, но мечтаех да имам самолет. Така или иначе - не ми се даде такава възможност. После, като поотраснах, сам си правех самолетите.

- Първата двойка в училище? И първата шестика?

- Първата ми двойка в училище беше за подсказване. В четвърти клас. Не помня първата си шестика откога е, но знам, че имах доста. Бях от онези деца, които учат по цяла година, за да може на 24-ти май родителите ми да ме заведат в една казанлъшка сладкарница - “Наслада”, беше на ъгъла на улица “Скобелевска” и площада. Всяка година майка и татко ми казваха: за отличен успех - каквото си поръчаш. И винаги си поръчвах една лимонада, една саваринка и една паста “Витошка”. Други нямаше.

- Любима книга?

- Много са любимите ми книги. Като юноша харесвах “Квартиронката” на Майн Рид. По-късно - руските класици. Сега чета основно техническа литература.

- Любим филм?

- И те са много, преди всичко руски: “Гара за двама”, “Калина Алена”...

- Несбъднатата Ви мечта?

- Да стана инженер по електроника. За щастие това ми остана като хоби.

- Непостигната цел?

- Мисля, че съм постигнал всички онези цели в живота си, които аз съм си поставил. Оттук нататък целите са други, много лични: здравето, новото семейство, просперитетът на “Арсенал”.

мажорни обстоятелства, които ми пречат да направя нещо добро.

- Основно на себе си. А когато става въпрос за трудни моменти в “Арсенал” - на екипа си, на семейството ми

- “Арсенал” и...?

- ... семейството, приятелите. Няма друго.

Отвъд официоза - портрет от щрихи

Той е високо дърво. От онези, които животът обича и по тази причина съдбата пък е безпощадна към тях.

За него обикновено се пише във Вие-форма, с обръщение делово, важно, винаги от пиедестала на високия и крайно отговорен стол, на който стои.

В служебния си живот е непробиваем, в личния е като всички други. Има си своите велики и трудни моменти, своите болки, тревоги, радости и изненади. Второ поколение арсеналец е.

Майка му Зорка е основател на Взаимоспомагателната каса на “Арсенал” - тя е първият човек там. “След нея е само леля Фанче”, преди дни откровено сподели, някак смайващо за поста си, самият той.

Пъпът му не е хвърлен в “Арсенал”, но е захранен с арсеналска чорба от стола на оръжейницата. Водили го родителите му, когато нямало кой да се погрижи за него. Оттогава помни Алейта на първенците - впечатлявала го. Неговият баща - Христо, бил на снимка там. Отличен фрезист.

От недосещане пропускам да попитам дали той самият е имал честта да е в тази славна редица. Гръбнакът на “Арсенал”. Някога. И сега. Но пък с гордост споделя, че и синът му Христо - трето поколение арсеналец, вече 8 години е на този фронт.

Той е Везна. От онези... които не плащат данък обществено мнение, защото имат невероятно изострено чувство за справедливост и висока степен на свобода. По тази причина са и откровени. Понякога деликатно, друг път - жестоко.

Откровеността и чувството им за справедливост са най-силното им оръжие. Съчетано с извирания и от най-пресъхналите извори на живота оптимизъм, са сред най-креативните и оцеляващи представители на човешкия род. Съдено им е да са водачи, да носят големи и тежки кръстове.

А признанието да идва... после.

на едногодишен период на работа. Аз съм оптимист, искам и хората край мен да са оптимисти, за да празнуваме още дълги, дълги години.

- “Арсенал” ли е съдбата Ви?

- Така се оказа в крайна сметка. “Арсенал” е моята съдба. Никой не може да избяга от съдбата си, от онова, което му е драснато в живота. Аз съм второ поколение арсеналец, синът ми Христо - трето. Вече 8 години той също е в “Арсенал”. Надявам се, че ще има и по-нататък...

- Кое е любимото Ви оръжие в живота?

- Личният пример и способността да убеждавам с аргументи, с мотиви, с лични примери от моя живот.

- Загуба е ...

- когато загубиш много близък човек. Загуба е, когато не успееш да направиш това, за което си мечтал, за което си вложил енергия, труд, време. Не е особена загуба, когато загубиш пари. Парите са важни, за да може човек да съществува и да създава в известна степен удоволствия на себе си и на своите приятели.

- Бил съм щастлив...

- Бил съм щастлив много пъти в живота си. Без щастие не може да се живее. Ако няма кой да ми достави щастие, си го правя сам. В момента съм щастлив човек. И бих искал, искрено желая всички да са щастливи.

- Най-добрият подарък, за който мечтаете?

- Аз имам много неща. Най-добрият подарък за мен би бил добро здраве и добро настроение на хората около мен.

- Ако отново трябва да изживеете своите 62 години, без какво в тях бихте могли?

- Бих изживял по същия

Завинаги помни 16 август 1967 година. Когато от студентската му мечта да стане инженер по електроника не остава нищо. Височайши особи в тогавашното Министерство на отбраната го привикват в голяма канцелария с още няколко младежи от страната и след седмица те се оказват една от първите “порции” български млади надежди, отличници от различни средни училища в страната, които държавата България “нацелва” за обучение за нуждите на българската икономика в престижните тогава ВУЗ-ове в Съветския съюз.

Първите 60 рубли 18-годишният Николай получава в плик. За издръжка в далечната страна. От гарата в София след седмица го съпровожда баба му Станка. Имала требване като жена на жепеец и можела да пътува безплатно. Той - в спален вагон с бъдещите си състуденти, тя - в нормален. Той продължава за Москва, тя слиза на последната българска гара.

След този невероятен август отпреди 45 години животът на Николай Ибушев се променя. Съдбата му също. Завинаги. Следват поредица обрати, които винаги го връщат в “мерника” на оръжейницата. И никога не излиза от него. За добро или лошо.

В дните около поредния празник на “Арсенал”, по ирония на Времето, Календара и Съдбата, съвпадащ и с личния му празник - роден е на 1-ви октомври, поехме предизвикателството за един необичаен - нормален, различен, човешки и откровено личен разговор. С Николай Ибушев - човекът, бащата, приятелят, колегата. По волята на съдбата - арсеналец №1 - изпълнителен директор на фирмата, най-дълго ръководил предприятието в 134-годишната му история.

Дано да се е получило.

- Кога сте нямали пари?

- Винаги съм имал пари, но никога не са ми стигали. За съжаление, колкото и да имаш, не ти стигат.

- Кога плачете?

- Много рядко. При загуба на много близък човек - от невъзможност да променя нещо, свързано с хората. Когато се случва нещо, независимо от мен, при форс-

- Свободното Ви време е за...?

- Почти нямам свободно време. Но, ако имам, го използвам за срещи с малкото си близки приятели или да гледам научно-популярни филми. Любопитен човек съм. Вълнува ме всичко ново.

- В трудни моменти се упоавате на...?

и на най-близките ми приятели и роднини.

- Голямата Ви победа?

- Имал съм доста победи, в зависимост от целите, които съм си поставял. Най-голямата ми победа в професионален план е изваждането на “Арсенал” от блатото, в което го намерих, когато поех ръководството на фирмата заедно с екипа си.

- Празникът на “Арсенал” за Вас е...?

- Празникът е едно от важните събития в моя живот, наравно с моя рожден ден, с рождениите дни на децата ми, на внуците ми. Той вече стана традиция за хората на “Арсенал”, за казанлъчани. Надявам се, че и те го очакват. Празникът на „Арсенал” е венец

начин тези години. Не мога без нищо, което съм преживял. Бих го повторил същото отново. Удовлетворен съм от живота си. Връщайки се назад в годините, мисля, че съм правил най-рационалното в максимално възможното, което е можело да се направи от мен на даден етап. И така продължавам...

Деляна Бобева

„АРСЕНАЛ” - ХРОНИКА НА САМОЧУВСТВИЕТО

„Арсенал” АД е най-голямото предприятие в отбранителната промишленост на страната - символът на българското машиностроене, признат световен авторитет. Носител е на четири държавни и много международни отличия. Има защитена търговска марка в ЕС, САЩ и още над 20 страни по света. Има издадени патенти за изобретения, голям брой свидетелства. С респектираща продуктова листа и с одобрена и сертифицирана система за управление на качеството на най-високо световно ниво.

1928 – Създадено е първото физкултурно дружество, в основата на което е футболният отбор.

1934 – Със средствата и активната помощ на ДВФ – Казанлък започва изграждането на ВМЗ – Сопот.

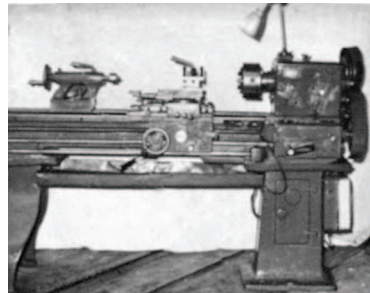
1934 – **За първи път в България** – в ДВФ – Казанлък е открита детска забавачница.

1938 – За първи път в България – в арсеналската оптическа работилница е доставен единственият в страната уред за разлагане на светлината.

1944 – **За първи път в България** – само в ДВФ – Казанлък се ремонтират колянови валове на големи дизелмотори и турбинни колела.

1945 – **За първи път в България** – в ДВФ – Казанлък се произвеждат сложни глави за плетачни машини, двигатели за мелници, дизелмотори, акумулатори.

1947 – **За първи път в България** – в ДВФ – Казанлък е

произведен първият струг „Нилес” /„Модел 100”/.

1947 – Сформиран е технически контрол. Във фабриката е открито средно училище за подготовка на собствени кадри. Сформи-

рани са народен оркестър и танцова труппа.

1948 – Създадено е Военно

представителство. В предприятието се въвежда като награда безплатната храна.

1949 – В завод 10 са произведени първите двуцевни ловни пушки, електродетонатори, капсули, ловни патрони и др. Излиза първият брой на в. „Заводска трибуна”.

1951 – **За първи път в България** – в Завод 10 – Казанлък е произведен първият в страната дизелмотор – 5 к.с.

1951 – Създадена е Взаимоспомагателната каса.

1951–1960 – **За първи път в България** – тук започва непознатото за страната производство на твърдосплавни пластини.

1955 – Създаден е смесен хоров колектив.

1956 – **За първи път в България** – започва усвояването на 7,62 мм автомат и безоткатно оръдие Б-10.

1958 – **За първи път в България** – Произведен е първият 7,62 мм автомат. Едномилионният екземпляр е произведен през 1982 г., двумилионният – през 2005 г.

1961–1963 – Създаден е прототипен цех за усвоява-

1945–1947 – Във военната фабрика в Казанлък се произвеждат каруци, печки за отопление и др.

не на новите изделия. Произведени са първите пробивни машина П-12, ПК-20 и ПК-23, десетхилядният брой от която е произведен през 1968 г.; първите фрезови машини ФУ-250 и ФУ-320; първият ръчен противотанков гранатомет.

Честито!

С красота, любов и щастие да е застлан пътят на д-р Антония Бозукова и инж. Роман Желев (началник цех 140, Завод 1), създали поредното красиво арсеналско семейство в първите дни на септември.

С този техен ход щастие и надежда изпълни домовете на Алексей Желев – бивш директор на „Арсенал” и на стоматолога д-р А. Бозуков и Александра Бозукова (бивш кадър на „Арсенал”)

За много години!

1964–1965 – В Обединеното промишлено предприятие „Фридрих Енгелс” е приета нова структура. От-

за техническо развитие. Открита е новата сграда на работническата поликлиника.

1969 – **За първи път в Бъл-**

гелс” е създаден Дом на културата.

1974 – Открит е музеят на предприятието.

1975 – Направена е първата копка на ДК „Арсенал” в града, официално открит през 1990 г.

1977–1989 – В МК „Фр. Енгелс” специалното производство се разширява:

1983 – 23 мм зенитни установки;

1984–1986 – 5,45 мм автомати;

1985–1987 – 5,45x39,5 мм патрони;

1986–1987 – 12 мм гаубици и др.

1984 – Базата за развитие прераства в Институт за металоорежещи машини.

1987 – Открит е Завод за синтетичен диамант. Създава се „Инженеринг”.

1989 – Започва производство на нови машинни центри по лиценз на „Ямазак”. Оборудван е Завод за твърдосплавни смеси и пластини. Създадена е монолитна модулна система „Варилок”. Открити са помощни заводи и цехове в Мъглиж, Шейново, Тъжа, Габарево, Александрово и др.

1996 – Започва производството на инструментодържачи по лиценз на „Валтер АГ”.

След 1999 – Това е времето на най-интензивното усвояване, разработване и серийно производство на нови продукти. Създават се нови модифицирани автомати, звуково-светлинни и димни гранати за подцевни гранатомети по стандартите на НАТО. Стрелковото оръжие е вече и с калибър, съответстващ на тези стандарти.

Мария Рашкова

Началото

1878 – Поставено е с Указ №1, издаден от княз Дондуков, за създаването на първата специализирана фабрика за обслужване на българската войска, наречена по-късно Русенски артилерийски арсенал, преместен през 1891 г. в София и преименуван през 1896 г. с Указ №10 на княз Фердинанд в Софийски артилерийски арсенал.

На казанлъшка земя

Предприятието е преименувано на Държавна военна фабрика.

Първопроходецът

„Арсенал” е първото предприятие, положило основите на отбранителната индустрия в България. „Арсенал” е поставил базата за развитие на редица предприятия в страната с важна роля в родното машиностроене.

крити са нови корпуси към Завода за металоорежещи машини.

гария – произведена е първата в страната деветразрядна събирачна електронна машина /СЕМ/.

1967–1977 – Въвеждат се нови производствени мощности: завод за пружини; за агрегатна техника; за нестандартно оборудване; цех за машини с ЦПУ; ЕИЦ. Пускат се в експлоатация нови корпуси за производство на стрелково и артилерийско оръжие, лаборатории, складове, стрелбища, изпитателни полигони и др.

1971–1977 – Започва серийно производство на 9x18 мм пистолетни патрони; 7,62 мм картечници; 9 мм пистолети; 7,62 мм танкови картечници и др.

1973 – В ОЗ „Фридрих Ен-

1965 – Проведен е първият празник за Деня на машиностроителя.

1966 – **За първи път в България** – произведени са първите 20 бр. „Булгар Рено-8”.

1966 – Открит е цех за точно леене.

1967 – Създадена е База

За връзка с редакторите на „Трибуна Арсенал”:
Деляна Бобева: 0882 98 70 13, e-mail: didab@abv.bg
Диана Рамналиева: 0882 98 70 14, e-mail: diana_ramnalieva@abv.bg
Мария Рашкова: 0882 98 70 12; Първолета Петкова: 5 74 55